

Sygn. akt V GC 159/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR J. Dams

Protokolant: S. Poborczyk

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 r. w Dzierżoniowie na rozprawie sprawy

z powództwa :

A. Ł.

przeciwko:

(...) Stowarzyszeniu na Rzecz Osób z (...) w D.

o zapłatę 32.041 zł

I. uchyła nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 8 września 2014 r., sygn. V GNc 1775/15 w całości

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.353,22 zł (sześć tysięcy trzysta pięćdziesiąt trzy złote dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi

- od kwoty 21.353,22 zł od dnia 16 lipca 2014 r. do dnia 18 września 2014 r.

- od kwoty 11.353,22 zł od dnia 19 września 2014 r. do dnia 3 marca 2015 r.

- od kwoty 6.353,22 zł od dnia 4 marca 2015 r. do dnia zapłaty

III. umarza postępowanie co do kwoty 15.000 zł

IV. oddała powództwo w pozostałym zakresie

V. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.077,28 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Sygn. akt V GC 159/15

UZASADNIENIE

Pozwem w postępowaniu nakazowym z dnia 25 sierpnia 2014r. A. Ł., prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą F.M.U. (...) A. Ł. w D., domagał się od (...) Stowarzyszenia na Rzecz Osób z (...) w D. zapłaty kwoty 32 040,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16 lipca 2014r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu żądania podał, że na podstawie umowy z dnia 1 października 2013r. wykonał dla strony pozwanej dach o powierzchni 960 m² na budynku biurowym przy ul. (...) w D.. Strony uzgodniły wynagrodzenie powoda w kwocie 118 895,40 zł brutto, przy czym wystawiona przez niego po odbiorze z dnia 30 czerwca 2014r. faktura końcowa opiewa na kwotę 66 191,77 zł. Faktura ta została przez pozwaną zaakceptowana i przyjęta, jednakże zapłaciła ona z jej tytułu jedynie kwotę 32 406,50 zł.

W stosunku do tak określonego roszczenia tut. Sąd wydał w dniu 8 września 2014r. nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, sygn. V GNc 1775/14.

W zarzutach od nakazu zapłaty strona pozwana zarzuciła, iż zobowiązania finansowe wobec powoda reguluje ona w sposób zgodny z umową z dnia 1 października 2013r., przy czym na dzień złożenia zarzutów prace wynikające z tej umowy nie zostały jeszcze zakończone. Podała, że w protokole odbioru robót z dnia 30 czerwca 2014r. strony zawarły ustalenia co do usterek podlegających usunięciu przez powoda w terminie do dnia 15 lipca 2014r., co jednak nie nastąpiło. Powód nie usunął również szkód wynikłych z prac remontowych dachu (zalanie wyremontowanej kotłowni wskutek niewłaściwego zabezpieczenia dachu podczas prac, co spowodowało szkodę pozwanej w kwocie 2 121,48 zł). W/w okoliczności dają pozwanej podstawę do naliczenia kar umownych w wysokości 0,01 % wynagrodzenia umownego dziennie, która na dzień 1 października 2014r. wynosi kwotę 1 474,30 zł. Nadto strona pozwana wskazała, że powód wystawił dwie faktury końcowe – o identycznych numerach i datach, lecz różnych kwotach – przy czym pozwana uznaje tylko pierwszą z nich na kwotę 54 295,40 zł. Ostatecznie pozwana wywiodła, że po zakończeniu prac przez powoda, dokonaniu poprawek i naprawieniu szkód ureguluje ona pozostałą do zapłaty kwotę 11 888,90 zł (oprócz wskazanych przez powoda wpłat uregulowała ona jeszcze w dniu 18 września 2014r. kwotę 10 000 zł).

Na dalszym etapie postępowania, w piśmie procesowym z dnia 16 marca 2015r. strona pozwana sprecyzowała, że w jej ocenie ostateczny odbiór robót nie został dokonany z uwagi na wady dzieła, przy czym przed uzgodnionym terminem ich usunięcia (15 lipca 2014r.) ujawniły się kolejne wady, nie ujęte w protokole z dnia 30 czerwca 2014r. Żadne z nich nie zostały przez powoda usunięte. Nadto wskazała, że z uwagi na uzgodnioną w umowie kwotę wynagrodzenia powoda mógł on wystawić fakturę końcową co najwyżej na kwotę 54 295,40 zł i tak też najpierw uczynił, a dopiero potem bezpodstawnie (gdyż nie wykonywał na rzecz pozwanej żadnych robót dodatkowych) wystawił nową fakturę na kwotę 66 191,77 zł. Zatem nie było podstawy do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w oparciu o fakturę na kwotę 66 191,77 zł, gdyż nie została ona uznana przez pozwaną, a jedynie pokwitowano jej odbiór. Podniosła też okoliczność potrącenia, jako istotną z punktu widzenia oceny całości powództwa, choć – jak sama zauważyła - sprzeczną przepisami art.493 k.p.c. w zw. z art.485 k.p.c. Potrącenie dotyczyło kwoty 7 523,88 zł i obejmowało: wartość płyt poliwęglanowych, które dostarczyła pozwana zamiast powoda (2 109 zł o które winna być obniżona faktura końcowa), koszty usunięcia szkody zalaniowej kotłowni (2 121,48 zł) oraz karę umowną za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy (3 293,40 zł na dzień 3 marca 2015r.). Skoro zatem faktura końcowa winna opiewać na kwotę 54 295,40 zł, pozwana zapłaciła z jej tytułu 47 406,50 zł, a do potrącenia przedstawiła 7 523,88 zł, to powództwo jest niezasadne w całości.

W odpowiedzi powód cofnął pozew ponad kwotę 17 040,52 zł, przyznając, że pozwana w toku sporu zapłaciła na jego rzecz kwotę 15 000 zł. Zarzucił jednak, iż wywody pozwanej o wadliwym wykonaniu dachu papowego dotyczą innego dachu niż przedmiot umowy z dnia 1 października 2013r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 kwietnia 2013r. (...) Stowarzyszenie na Rzecz Osób z (...) w D. zawarło z A. Ł., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą F.M.U. (...) A. Ł. w D., umowę nr (...) na wykonanie dachu o powierzchni 624 m² na budynku biurowym przy ul. (...) w D.. Była to pierwsza część przeznaczonego do remontu dachu na budynku po zakładzie (...) sp. z o.o.

Strony uzgodniły wynagrodzenie powoda na kwotę 58 674,15 zł brutto i termin realizacji umowy do dnia 31 lipca 2013r.

(dowód: umowa nr (...), k.142-143)

Następnie strony zawarły umowę nr (...) na wykonanie stropu betonowego - dachu płaskiego papowego na odrębnym budynku biurowca.

(dowód: okoliczności bezsporne)

W dniu 1 października 2013r. strony zawarły **umowę nr (...)** na wykonanie drugiej części dachu na budynku po zakładzie (...) sp. z o.o. o powierzchni 960 m² – dach szedowy papowy (drewniany, pilasty – skośny, dwuspadowy).

Strony uzgodniły wynagrodzenie powoda na kwotę 118 895,40 zł brutto (na podstawie kosztorysu ofertowego) i termin realizacji umowy do dnia 30 maja 2014r. Według tego kosztorysu powód miał m.in. dostarczyć materiał w postaci płyt poliwęglanowych w ilości 74 m², a pozwana w ilości 12 m².

Po wykonaniu robót powód miał zgłosić ich przedmiot do odbioru, a ten miał nastąpić w terminie 7 dni od zgłoszenia.

Wystawiona przez powoda faktura miała być płatna w terminie 14 dni od daty jej doręczenia zamawiającemu.

Strony uzgodniły odpowiedzialność powoda za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy poprzez zapłatę kar umownych w wysokości 0,01 % wynagrodzenia umownego za każdy dzień zwłoki w wykonaniu lub usunięciu wad.

Wszelkie zmiany umowy wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(dowód: umowa nr (...), k.6-7, 26-27;

kosztorys ofertowy, k.28-30-31, 144-147;

pismo pozwanej z 12.06.2013r., k.174-175)

Na podstawie umowy nr (...) powód wystawił w trakcie wykonywania robót następujące faktury Vat:

- w dniu 4 grudnia 2013r. (...) na kwotę 30 000 zł brutto – zapłacona przez pozwaną

23 grudnia 2013r.,

- w dniu 16 kwietnia 2014r. (...) na kwotę 24 600 zł brutto – zapłacona przez pozwaną

18 kwietnia 2014r.,

- w dniu 28 maja 2014r. (...) na kwotę 2 406,50 zł brutto – zapłacona przez pozwaną

29 maja 2014r.;

- w dniu 18 czerwca 2014r.(...) na kwotę 10 000 zł brutto – zapłacona przez pozwaną

20 czerwca 2014r.

(dowód: faktura Vat nr (...), k.33;

polecenie przelewu z 23.12.2013r., k.34;

faktura Vat nr (...), k.35;

polecenie przelewu z 18.04.2014r., k.36;

faktura Vat nr (...), k.37;

polecenie przelewu z 29.05.2014r., k.38;

faktura Vat nr (...), k.39;

wyciąg z rachunku bankowego, k.40)

Po wykonaniu robót powód zgłosił je do odbioru. W dwustronnie sporządzonym protokole końcowego / ostatecznego odbioru z dnia 30 czerwca 2014r. stwierdzono, iż:

- roboty rozpoczęto dnia 1 października 2013r. i zakończono dnia 30 maja 2014r.;
- roboty wykonane zostały zgodnie z dokumentacją, pod względem technicznym dobrze, ale z wadami, które powód zobowiązał się usunąć w terminie do dnia 15 lipca 2014r.; prace poprawkowe miały polegać na:
 - zaimpregnowaniu belek,
 - zlikwidowaniu prześwitu,
 - podocinaniu wystającej papy,
 - dostarczeniu atestów.

(dowód: protokół końcowego odbioru robót z 30.06.2014r., k.8, 32;

przesłuchanie J. O., k.183v.)

W dniu 1 lipca 2014r. powód wystawił fakturę końcową (...) na kwotę 54 295,40 zł brutto (118 895,40 zł – 30 000 zł – 24 600 zł – 10 000 zł = 54 295,40 zł, a zatem bez uwzględnienia faktury częściowej na kwotę 2 406,50 zł).

Pozwana zapłaciła na jej poczet:

- w dniu 15 lipca 2014r. kwotę 20 000 zł,
- w dniu 11 sierpnia 2014r. kwotę 10 000 zł,
- w dniu 18 września 2014r. kwotę 10 000 zł,
- w dniu 3 marca 2015r. kwotę 5 000 zł,
- + nie uwzględniona wcześniej przy wystawianiu tej faktury kwota 2 406,50 zł.

(dowód: faktura nr (...), k.41;

polecenie przelewu z 14.07.2014r., k.42;

potwierdzenie przelewu z 15.07.2014r., k.10;

polecenie przelewu z 8.08.2014r., k.43;

potwierdzenie przelewu z 11.08.2014r., k.11;

polecenie przelewu z 18.09.2014r., k.43;

polecenie przelewu z 3.03.2015r., k.119;

okoliczności bezsporne)

Po otrzymaniu faktury nr (...) pozwana zażądała jej korekty o wartość dostarczonego przez pozwaną materiału (część płyt poliwęglanowych na pokrycie dachu), który według wcześniejszych ustaleń miał pozyskać na swój koszt powód. W celu ustalenia wartości korekty powód miał sporządzić kosztorys powykonawczy. Według tego kosztorysu powód dostarczył płyty poliwęglanowe w ilości 52 m², a pozwana w ilości 21 m².

Na podstawie sporządzonego przez siebie kosztorysu powykonawczego powód ustalił, iż należne mu wynagrodzenie winno wynosić kwotę 130 791,78 zł (nie zaś wynikającą z umowy kwotę 118 895,40 zł brutto) i na tej podstawie wystawił nową fakturę także (...)i dacie 1 lipca 2014r. na kwotę 66 191,77 zł.

Powód doręczył tę fakturę pozwanej i została ona przyjęta i podpisana przez zastępcę księgowego J. S..

(dowód: faktura nr (...), k.9, 44;

kosztorys powykonawczy, k.148-154;

przesłuchanie J. O., k.183v.)

Na początku lipca 2014r. powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległych należności.

W odpowiedzi strona pozwana odmówiła zapłaty i złożyła następujące pisemne reklamacje i zarzuty:

- w dniu 8 lipca 2014r. – co do nieterminowego wykonania umowy, szkody zalaniowej w pomieszczeniu kotłowni wskutek nieprawidłowego zabezpieczenia dachu podczas prac, nie usunięcia wad zgłoszonych w protokole odbioru, w tym nie dostarczenia atestów, nie posprzątania terenu po pracach, przywłaszczenia złomu wyciętego z obiektu, nie odliczenia wartości dostarczonego przez pozwaną poliwęglanu,

- w dniu 29 września 2014r. i ponownie 5 grudnia 2014r. – co do pęknięć papy i jej odklejania się (na tą reklamację powód odpowiedział, że dach, którego dotyczy umowa nr (...) jest wolny od wad),

- w dniu 15 października 2014r. – co do wad na dachu przy ul. (...),

W dniu 22 grudnia 2014r odbyły się oględziny dachu płaskiego papowego (strop betonowy), skutkiem czego strony spierały się, o osobę odpowiedzialną za wady dachu (powód czy inny wykonawca).

(dowód: wezwanie do zapłaty z 4.07.2014r., k.13;

pismo pozwanej z 8.07.2014r., k.45-49;

pismo pozwanej z 29.09.2014r., k.50-52, 99;

zdjęcia wadliwego dachu płaskiego, k.57-59;

pismo powoda z 8.10.2014r., k.100;

pismo pozwanej z 15.10.2014r., k.102;

pismo pozwanej z 5.12.2014r., k.103;

pismo powoda z 5.12.2014r., k.105;

pismo powoda z 5.01.2015r., k.106;

pismo pozwanej z 14.01.2015r., k.107;

pismo powoda z 15.01.2015r., k.114;

pismo powoda z 3.03.2015r., k.117)

Ostatecznie – w odniesieniu do wad ujawnionych w protokole odbioru robót z 30 czerwca 2014r. – powód dostarczył pozwanej wymagane atesty, zlikwidował prześwit, podcinał wystającą papę. Nie zaimpregnował jednak wszystkich belek.

(dowód: przesłuchanie J. O., k.183v.

przesłuchanie A. Ł., k.183)

częściowo zeznania Z. K., k.182v.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 6 353,22 zł.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu nakazowym (gdyż powód przedstawił podpisaną przez przedstawiciela pozwanej i opieczetowaną fakturę Vat, którą należało ocenić jako odpowiadającą wymogowi art.485 § 1 pkt 2 k.p.c.), a zatem istniały ograniczenia procesowe co do przedstawienia przez pozwaną do potrącenia przysługujących jej względem powoda wierzytelności wzajemnych (art.493 § 3 k.p.c.). Pozwana - która oświadczenie o potrąceniu złożyła powodowi dopiero w toku sporu - nie była w stanie sprostać wymogowi udowodnienia dokumentami, o których mowa w art.485 k.p.c., wierzytelności obejmujących odszkodowanie z tytułu szkody zalaniowej pomieszczenia kotłowni (2 121,48 zł) oraz naliczone powodowi kary umowne (3 293,40 zł). Należności tych jednak pozwana może dochodzić od powoda w odrębnym procesie.

Pozwana przede wszystkim zarzucała w procesie, że roszczenie powoda jest niewymagalne, bo powód nie usunął wad przedmiotu umowy, stwierdzonych w protokole odbioru z dnia 30 czerwca 2014r. (brak zaimpregnowania belek, prześwit, wystające fragmenty papy, nie dostarczenie atestów), jak również wad później ujawnionych (zwłaszcza spękań papy i jej odklejania, co jednak dotyczyło dachu płaskiego przy ul. (...), nie zaś szedowego, tj. skośnego, pilastego – tak zdjęcia na k.57-59).

Zarzut niewymagalności roszczenia nie zasługiwał na uwzględnienie. Zgodnie z art.642 § 1 k.c. w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła. O wymagalności wynagrodzenia stanowi zatem samo oddanie dzieła, a do tego może dojść nawet poprzez wystawienie przez wykonawcę faktury VAT, gdyż takie wystawienie świadczy o tym, iż dzieło – w ocenie przyjmującego zamówienie – zostało wykonane (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 24 stycznia 2013 r., V ACa 1019/12). Umowa stron wskazywała jednak, że powód będzie uprawniony do wystawienia faktury Vat po wykonaniu prac i ich odbiorze (§ 4 i 5 umowy). Jak wskazują przeprowadzone dowody, w sprawie nastąpiło nie tylko oddanie dzieła, ale i jego odbiór. Z treści protokołu odbioru z 30 czerwca 2014r. wynika jednoznacznie, że był to odbiór końcowy, przy czym nie zawarto w nim adnotacji o odmowie odbioru. Stwierdzone w protokole wady nie miały charakteru istotnego, a nadto w większości zostały przez powoda usunięte – co przyznała w swoim przesłuchaniu sama strona pozwana (za wyjątkiem impregnacji kilku belek). W wyroku z dnia 26 lutego 1998 r. (I CKN 520/97, OSNC 1998, nr 10, poz. 167) Sąd Najwyższy przyjął, że oddanie dzieła nie powoduje wymagalności wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie, gdy oddane dzieło jest dotknięte wadą istotną, czyniącą je niezdatnym do zwykłego użytku lub sprzeciwiającą się wyraźnie umowie. Jeżeli natomiast dzieło ma tylko wadę nieistotną, jego oddanie powoduje, w myśl art. 642 § 1 k.c., wymagalność wierzytelności przyjmującego zamówienie o wynagrodzenie za dzieło (podobnie SN w wyroku z dnia 18 stycznia 2012 r., II CSK 213/11). Przeciwno twierdzeniu pozwanej o niewymagalności dochodzonego roszczenia przemawiały także i inne okoliczności, tj. bezsporne uznawanie przez nią faktury końcowej na kwotę 54 295,40 zł i zapłacenie z jej tytułu w transzach kwoty 47 406,50 zł, w tym kwoty 45 000 zł już po wystawieniu tej faktury. Nadto pozwana twierdziła, że okres gwarancji rozpoczął już swój bieg, a to miało nastąpić wraz z momentem odbioru końcowego robót (§ 8 umowy). Wreszcie oczekiwanie pozwanej, iż między stronami sporządzony ma być jeszcze jeden protokół odbioru na okoliczność potwierdzenia usunięcia usterek, nie znajdowało uzasadnienia w treści łączącej strony umowy ani treści protokołu odbioru z dnia 30 czerwca 2014r. Z uwagi na przedstawioną argumentację roszczenie powoda o

zapłatę pozostałej części wynagrodzenia z umowy z dnia 1 października 2013r. należało uznać za wymagalne. Dla tej wymagalności bez znaczenia pozostawało, że już po odbiorze robót ujawniły się jakiegokolwiek wady przedmiotu umowy.

Kolejną kwestią sporną była wysokość roszczenia powoda z faktury końcowej. Bezspornym okazało się bowiem, że powód wystawił dwie faktury o identycznych numerach i datach, lecz różnych kwotach – pierwszą z nich na kwotę 54 295,40 zł i drugą na kwotę 66 191,77 zł. Ta druga objęta była żądaniem pozwu, lecz w sposób bezpodstawny. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że strony w umowie z dnia 1 października 2013r. uzgodniły wynagrodzenie powoda na kwotę 118 895,40 zł, a ponieważ do dnia 1 lipca 2014r. otrzymał on na podstawie wcześniej wystawionych faktur wynagrodzenie do kwoty 67 006,50 zł, to fakturę końcową mógł wystawić co najwyżej na kwotę 51 888,90 zł (jej różnica w stosunku do kwoty 54 295,40 zł wynika z omyłkowego nie uwzględnienia przez powoda uprzednio zafakturowanej już kwoty 2 406,50 zł, którą jednak odlicza on we wniesionym pozwie). Uwzględniając zatem dokonane przez pozwaną na poczet faktury nr (...) wpłaty z 15 lipca 2014r., 11 sierpnia 2014r., 18 września 2014r. i 3 marca 2015r. w łącznej kwocie 45 000 zł (dwóch ostatnich na kwotę 15 000 zł dokonała już po złożeniu pozwu), żądanie powoda nie powinno przekraczać kwoty 51 888,90 zł – 45 000 zł = 6 888,90 zł.

W odniesieniu do wysokości faktury końcowej należy jeszcze wskazać, że przeprowadzone w sprawie dowody nie potwierdziły, aby strony uzgodniły rozliczenie umowy kosztorysem powykonawczym. Okoliczność rozliczenia według ryczału oczywista była także dla powoda, co ujawnił poprzez wystawienie pierwszej wersji faktury Vat nr (...). Wprawdzie pozwana zwróciła się do niego o sporządzenie kosztorysu powykonawczego, jednakże – co wynika jednoznacznie z przesłuchania stron – celem tego kosztorysu miała być korekta wysokości wynagrodzenia powoda o wartość płyt poliwęglanowych dostarczonych przez pozwaną (według umowy miał je dostarczyć sam powód), nie zaś przejście przez strony na rozliczenie kosztorysowe. Zresztą wszelkie zmiany umowy z dnia 1 października 2013r. wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności (§ 11 umowy).

Strona pozwana domagała się w sprawie m.in. obniżenia wynagrodzenia powoda o kwotę 2 109 zł, odpowiadającą w jej przekonaniu wartości przywołanych już uprzednio płyt poliwęglanowych. W ocenie Sądu pozwana nie udowodniła jednak, ile takich płyt dostarczyła powodowi, a w szczególności, że było ich 26 m², co miała ustalić i wyliczyć na podstawie kosztorysu powoda (k.131). Zestawienie kosztorysów ofertowego i powykonawczego wskazuje bowiem, że pozwana dostarczyła zaledwie o 9 m² płyt więcej niż pierwotnie uzgodniono, gdyż według kosztorysu ofertowego powód miał dostarczyć swój materiał w postaci płyt poliwęglanowych w ilości 74 m², a pozwana w ilości 12 m² (k.146), a według kosztorysu powykonawczego powód dostarczył płyty w ilości 52 m², a pozwana w ilości 21 m² (k.150-151). Zatem materiał inwestora został dostarczony w ilości większej o 9 m², więc jego wartość należało uwzględnić w rozliczeniu końcowym. Z uwagi na charakter wynagrodzenia umownego (ryczałt, art.632 k.c.) bez znaczenia pozostawało natomiast, że powód w ofercie przeszacował w ogóle ilość materiału, jakiej należało użyć (74 m² + 12 m² > 52 m² + 21 m²), skoro pozwana zaakceptowała w umowie wysokość jego wynagrodzenia.

Wartość 1 m² płyty poliwęglanowej ustalono w oparciu o kosztorysy powoda na kwotę 59,52 zł, nie zaś – jak wyliczała pozwana – na kwotę 2 109 zł : 26 m² = 81,12 zł. Z rubryki kosztorysu, oznaczonej jako „Pokrycie dachów płytami poliwęglanem” (nr 11 na k.150 akt) wynika bowiem, że koszt jednostkowy m² samej płyty (bez robocizny i materiałów pomocniczych) wynosi 43,98 zł, co z narzutami i podatkiem Vat daje kwotę 59,52 zł za 1 m², a więc 535,68 zł za 9 m². Stąd wcześniej ustalone, a pozostające do zapłaty wynagrodzenie powoda w kwocie 6 888,90 zł należało pomniejszyć o kwotę 535,68 zł, co daje zasądzoną w pkt II wyroku z dnia 27 maja 2015r. kwotę 5 353,22 zł.

Na zakończenie wskazać należy, że wnioskowany przez stronę pozwaną dowód z opinii biegłego według wskazanej tezy dowodowej i wobec okoliczności spornych i istotnych w sprawie – okazał się nieprzydatny dla rozstrzygnięcia, co legło u podstaw oddalenia złożonego wniosku. Pozwana bowiem domagała się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego najogólniej ujmując na okoliczność ustalenia, czy roboty wykonano w sposób zgodny z wiedzą techniczną i regułami jakości oraz, jaki one miały wpływ na powstanie szkody zalaniowej w kotłowni. Dowód według tej tezy mógł być zatem przydatny w procesie o obniżenie wynagrodzenia z tytułu rękojmi, o zapłatę odszkodowania bądź w procesie, w

którym rozważano by skuteczność odstąpienia od umowy. Był on natomiast nieprzydatny w przedmiotowym procesie, w którym podważano wymagalność roszczenia wykonawcy o zapłatę wynagrodzenia za prace, w stosunku do których nastąpił odbiór końcowy, a wady stwierdzone w protokole odbioru miały charakter nieistotny (pozostaje zresztą obecnie tylko wada polegająca na braku impregnacji niektórych belek), przy czym pozwana nie zgłosiła roszczenia o obniżenie wynagrodzenia z tego właśnie tytułu.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie umowy stron i treści przywołanych w uzasadnieniu przepisów oraz art.481 k.c. i art.496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty, uwzględnił powództwo co do kwoty 6 353,22 zł wraz z odsetkami odpowiednimi dla dokonanych przez pozwaną wpłat, na podstawie 355 § 1 k.p.c. w zw. z art.203 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie co do kwoty 15 000 zł (k.137), jak również oddalił powództwo w pozostałym zakresie - o czym orzeczono w sentencji wyroku z dnia 27 maja 2015r.

O kosztach orzeczono na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. i art.100 k.p.c. Stosunkowego rozdzielenia dokonano w oparciu o ustalenie, że powód wygrał sprawę w części wynoszącej 66,64 % (z uwzględnieniem zapłaty przez pozwaną kwoty 15 000 zł dopiero po złożeniu pozwu, ze skutkiem przegrania sprawy w tej części), a pozwana w części wynoszącej 33,36 %. Powód poniósł koszty procesu obejmujące opłatę od pozwu w postępowaniu nakazowym (401 zł) i koszty zastępstwa prawnego według minimalnej stawki wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (2417 zł), z czego wygrał kwotę 1877,92 zł. Strona pozwana natomiast, która korzystała ze zwolnienia z kosztów sądowych, poniosła – zgodnie z wnioskiem - koszty wynagrodzenia adwokata z wyboru w kwocie 2400 zł, z czego wygrała 800,64 zł. Ostatecznie zatem zasądzono od pozwanej na rzecz powoda różnicę w kwocie 1077,28 zł.